SİBEL ERASLAN sibeleraslan@hotmail.com

"En az sizin kadar masumuz..."

"Issız Ada'da Taş Kesmiş Masumiyet..." Bu, bir resmin ismi... **Çetin Yavuz Boyacı** adlı aslında olmayan bir çocuğun, aslında olmayan bir resmi. Amcası ve babası, kot taşlama fabrikasında çalışmış, aynı ölümcül hastalığın pençesine düşmüş, çok çocuklu, yoksul bir ailenin çocuğudur Yavuz... **Taş, onun ve onun gibi arkadaşlarının etrafını ıssız ada duyarsızlığında çevrelemiş, kıpırtısını yitirmiş, taşlaşmış vicdanlarımıza bir naziredir**... Yavuz için çıkış ve yol haritası olan taş bize değdiğinde irkiliriz, şaşırırız. Acır taşın değdiği beden, hatta kanar. Kısa süreli bir şaşkınlıktan sonra, kıpırtısını kaybetmiş ve taşlaşmış vicdanımız, artık, eskisi gibi duramaz yerinde. **Taş değince bedene, sorular kıpırdanır**... Niye? Oysa bir mektuptur belki de taş; 'Buradayım' diyen, 'Nasılsınız, iyi misiniz' diye başlayamayarak ve 'Ellerinizden öperim' diye bitemeyerek kopan küçük ellerden...

Yavuz küçüktür. Ama mektubu taş üzerine çizilmiş bir masumiyet deklarasyonu olduğu için şaşırtıcı derecede büyük ve asap bozucudur. Bu yüzden onu ve diğer arkadaşlarını, amca ve babalarının kot işçisi olarak öldüğü eski kot fabrikasından bozma cezaevine koyarlar... Hiç görmediği, hiç binmediği halde uçak resimleri çizmektedir Yavuz cezaevinde... Serpil öğretmen, bu büyük hayal gücüne **"yalancı şahit"** adını koyar gülerek... Dünyanın tüm şairleri, tüm ressamları, tüm çocukları, hatta hiç görmeden cennete inanan tüm temiz kalpli müminleri, dünyanın en zor işini yapmaktadır aslında... **Onlar masumiyetin şahitleridir...**

Müge İplikçi'nin *Günışığı Kitaplığı*'ndan çıkan ***"Yalancı Şahit"*** adlı kitabını, gözyaşlarıma hakim olamayarak okudum. Sanki Küçük Prens'in arkası yarını gibi geldi bana; bir farkla ki, Küçük Prens uzaydan düşmüştü yeryüzüne, Yavuz, yeryüzünden göklere yazıyor mektubunu... Oysa hiçbir mektup salt anlamda göklere yazılmaz, her mektubun bir **yeryüzü adresi** vardır... Ya Yavuz'unkisi, ya gündemimize ***"taş atan çocuklar"*** olarak giren küçüklerin taş kesmiş mektupları? **Onların attığı her taşı, posta kutuma düşmüş, *"hişşt..."* diye bana dokunan, beni dürtükleyen, bana sokulan, bana değen, beni yakan bir mektup olarak okuyorum**... Niye taş atıyorsun? Çünkü bak ben ölüyorum! Niye taş atıyorsun? Çünkü bak benim kemiklerim kırılıyor! Niye taş atıyorsun? Çünkü taştan başka zarfım yok elimde...

Müge İplikçi'yi hiç tanımadan sevdim... Çocuktan büyük, kadından küçük kızlar kalabalığına yaptığı harika bir konuşmasını dinlerken arka sıralarda... 'Üniversitede hocaymış' dediler, kısa, küçük bir kadın, *Edith Piaf* gibi, küçüklüğüne inat devasa bir kreşendoyla çıkıyor kurduğu her cümle. Üstelik başörtülü olduğu için kızıp paylamıyor, kovup uzaklaştırmıyor öğrencilerini, o konuştukça, *The Wall* filmindeki gibi tüm ihtiyarlamış, yosun tutmuş, katmerlenmiş duvarlar infilak ediyorlar... Kim olduğunu, siyasi görüşünü, adresini, mahallesini sormadan sevdim onu. Sonradan baktım ki, kadın duyarlılığı ile kaleme aldığı kitaplarını takip ettiğim şu ünlü yazarmış kendisi... Çocuklar için yazdığını öğrendiğimdeyse oldukça şaşırdım, çünkü **çocuk edebiyatı dünyanın en zor edebiyatıdır**...

Kitabın doğuş meskeni ise, karlı bir İstanbul gündüzüne tekabül ediyormuş, Müge anlattı... **Bir Mehmet Atak vardır**. Mail kutuma ne zaman baksam, ıssız adadan şişe içinde atılmış yeni bir mektup, yeni bir vicdan sızısı olarak okuduğum barış çağrıcısı bir Mehmet Atak... Mehmet'in kederli elleriyle taşıdığı taştan mektupları, o gün, o karlı günde Müge'ye değmiş... **"Taş etkisi"** dedikleri şey böyle olsa gerek... Usta edebiyatçıya değmiş Mehmet'in taşıdığı ejderha masalı. Sonra Müge, Cağaloğlu'ndan Beşiktaş'a kadar yürüdüğü o karlı yolda, attığı her adımda, yağan kara paralel bir beyazlaşma, ağarma, aydınlanma yaşamaya başlamış... Beşiktaş'a vardığında düşmüş annesinin ruhuna kitap... **Müge İplikçi** ve **Mehmet Atak**'ı sahnede ejderha çizerlerken seyrettim, onların **"yalancı şahidi"**yim ben de...

Ashabıkehf'in arkadaşlarını, Spartaküs'ü, Zal'ı andırıyor uzun sarı saçları ve ağlamaklı mavi gözleriyle Mehmet Atak... ***'O kadar çok tüketiyoruz ki'*** diye serzenişleri ile, acıya konuk değil, acıya yolcu değil, acıyı yutmuş, bizzat hemhal olmuşluğuyla, adeta bir dervişlik menkıbesi gibi... On yıldır iç çamaşırı ve çorap dışında hiç bir yeni giysi almadan yaşayabilen birisi olarak, bizim kıyısına varma hayaliyle bile tedirgin olduğumuz sufi öğretinin, yaşayan bir örneği gibi geldi bana... **"Taş atan"** ve taş attığı için terörle mücadele yasasına göre yargılanan, çocuklukları unutulmuş kayıp ruhların arasında yaşıyor bir nicedir... O çocukları bizler gibi sempozyumlar, platformlar, hukuk dosyaları, imza kampanyaları veya haber linkleri üzerinden tanımıyor, onların evlerinde yatıp kalkıyor, onların mahallelerinde, köylerinde yaşıyor...

Müge İplikçi, Mehmet Atak'ın bize taşıdığı bu firakı, bu şikâyeti, edebiyatın içine çekmiş yeni kitabıyla... **İçime taş gibi oturdu bu kitap**. Taş kanar mı, taş ağlar mı?

Benim okumayı çok sevdiğim **"Kitap"**; taşların dili olduğundan söz eder, taşların bazı geceler, herkes el etek çektikten sonra içli içli ağladığından, taşların yol gösteren birer bilge gibi yeryüzünü tuttuğundan, taşların aşık olduğundan, kalpleri yarıldığında içlerinden fışkıran sevda şelaleleri olduğundan söz eder...

Benim okumayı çok sevdiğim **"Kitap"**; genç Davud'un kötü yürekli Calut'u taşla yere serdiğinden, sonra taşların yarılıp Yedi Uyuyanlar'a ev olduğundan söz eder...

Benim okumayı çok sevdiğim **"Kitap"**'ın sahibi, sarayları köşkleri değil Mekke'deki o taş evi, kendine Beyt edinmiştir. Yetim ve öksüz bir çocuğu, kendi Söz'üne Son Elçi kılarken, iyilik ve vicdan çeldiricisi Şeytan'ı Mina Vadi'sinde taş atarak kovdurmuştur...

Euzu Besmele, korkudan emin olmak için taş üstüne yazılmış bir mektuptur. İçimizdeki ve dışımızdaki şeytanlaşmış kötülüğü, taş atarak uzaklaştırmak, uyarmak, hakikate koşmak anlamındadır...

Dünyanın tüm kitapları okumak içindir. Her kitap denize düşen bir taş gibi halka halka dalgalandırır içimizi... Müge İplikçi, son kitabıyla denize bir taş atıyor...